

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/92/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5918201615
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:5918201615.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Urbanovej a členov Mgr. Andreja Kekelyho a JUDr. Martiny Mochnáčovej, v právnej veci žalobcu: Ing. R. A., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom M. XXX, XXX XX J., zastúpeného splnomocneným zástupcom JUDr. Radovanom Hvizdošom, nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom R. U. XXX/XX, XXX XX T., proti žalovanému: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, 812 72 Bratislava, IČO: 00 151 866 o náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Ružomberok č.k. 3C/22/2018-220 zo dňa 18.04.2019, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Ružomberok č.k. 3C/22/2018-220 zo dňa 18.04.2019 p
o t v r d z u j e .

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .
Žalobcovi priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd s poukazom na ustanovenia § 3 ods. 1 písm. a), § 4 ods. 1 písm. d), § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, 2 § 15 ods. 1, § 16 ods. 4 a § 17 ods. 1 až 4 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom ku dňu 28.07.2017 (ďalej aj „zákon č. 514/2003 Z. z.“) žalobu v celom rozsahu zamietol (výrok I.). Zároveň priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %, o výške ktorej rozhodne súdny úradník prvoinštančného súdu po právoplatnosti rozsudku (výrok II.).

2. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 31.08.2018 domáhal, aby súd zaviazal žalovaného povinnosťou zaplatiť žalobcovi sumu 2.760,00 Eur titulom nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci - rozhodnutím Okresného riaditeľstva policajného zboru v Ružomberku, Okresného dopravného inšpektorátu č. ORPZ-RK-ODI2-P-362/2016 zo dňa 05.05.2017 v spojení s rozhodnutím Krajského riaditeľstva policajného zboru v Žiline, Krajský dopravný inšpektorát č. KRPZ-ZA-KDI-SK-50/2017 zo dňa 19.07.2017.

3. Na základe vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie preukázané, že rozhodnutím Okresného riaditeľstva policajného zboru v Ružomberku, Okresného dopravného inšpektorátu č. ORPZ-RK-ODI2-P-362/2016 zo dňa 05.05.2017 v spojení s rozhodnutím Krajského riaditeľstva policajného zboru v Žiline, Krajského dopravného inšpektorátu č. KRPZ-ZA-KDI-SK-50/2017 zo dňa 19.07.2017, právoplatným dňom 28.07.2017, bol žalobca uznaný vinným zo spáchania priestupku a bol mu uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlo na šesť mesiacov, ktorý trest žalobca v plnom rozsahu vykonal, a to v období od 28.07.2017 do 28.01.2018. Krajský súd v Žiline, ako správny súd, následne rozsudkom sp. zn. 27Sa/10/2017 zo dňa 10.01.2018, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 02.03.2018, zrušil rozhodnutie správneho orgánu druhého stupňa č. KRPZ-ZA-KDI-SK-50/2017 zo dňa 19.07.2017

a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Následne správny orgán druhého stupňa (Krajské riaditeľstvo policajného zboru v Žiline, Krajský dopravný inšpektorát) rozhodnutím č. KRPZ-ZA-KDI-SK-50/2017 zo dňa 13.04.2018 zrušil rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa (Okresného riaditeľstva policajného zboru v Ružomberku, Okresného dopravného inšpektorátu) č. ORPZ-RK-ODI2-P-362/2016 z 05.05.2017 a vec mu vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie. Žalobca je držiteľom preukazu osoby ťažko zdravotne postihnutej so sprievodcom, ako aj držiteľom parkovacieho preukazu pre osobu s ŤZP bez časového obmedzenia. Zároveň žalobca predložil do spisu písomnú žiadosť poškodeného o predbežné prerokovanie nároku adresovanú príslušnému orgánu - Ministerstvu vnútra SR listom zo dňa 11.04.2016 v zmysle § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.Z., ako aj písomné oznámenie príslušného orgánu - Ministerstva vnútra SR adresované poškodenému listom zo dňa 15.06.2018, v zmysle ktorého bola jeho žiadosť posúdená v plnom rozsahu ako nedôvodná, ktorej nie je možné vyhovieť. Zákonná požiadavka predbežného prerokovania nároku na príslušnom orgáne pred uplatnením nároku na súde bola tak splnená.

4. Provinštančný súd mal preukázaný prvý predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu - nezákonné rozhodnutie. V danom prípade bolo vydané rozhodnutie správneho orgánu v prvej inštancii o priestupku, ktorým bol žalobca uznaný vinným zo spáchania priestupku a bol mu uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlo na šesť mesiacov. Toto rozhodnutie bolo na základe odvolania žalobcu preskúmané nadriadeným orgánom, ktorý odvolanie žalobcu zamietol a rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa potvrdil. V dôsledku toho obidve tieto rozhodnutia nadobudli právoplatnosť a vykonateľnosť. Trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlo na šesť mesiacov žalobca v plnom rozsahu vykonal, a to v období od 28.07.2017 do 28.01.2018. Následne bolo rozhodnutie správneho orgánu druhého stupňa zrušené Krajským súdom v Žiline ako správnym súdom ktorý konštatoval existenciu viacerých väd - správny orgán v konaní o prejednávaní priestupku a pri vydaní rozhodnutia nepostupoval v zmysle ustanovení § 3 ods. 1 a 5, § 32, § 33, § 34 ods. 5, § 46 Správneho poriadku a § 73 ods. 2 zákona o priestupkoch. V rozhodnutí správneho súdu konštatované porušenia zákonov správnym orgánom nepochybne odôvodňujú ustáliť záver o zrušení rozhodnutia správneho orgánu pre jeho nezákonnosť v súlade s § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., pričom nie je relevantné, či bol použitý termín nezákonného rozhodnutia správnym súdom, ale jeho jednoznačný záver o porušení zákonov. Vo vzťahu k ďalšiemu predpokladu pre vznik zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. okresný súd uviedol, že žalobca v tomto spore žalobou neuplatňoval nárok na náhradu majetkovej škody, ale iba nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, pričom dospel k záveru, že existencia nemajetkovej ujmy pre možný postup podľa § 17 ods. 2, 3 zákona č. 514/2003 Z. z. nebola v posudzovanom prípade preukázaná. Žalobcom tvrdené skutočnosti konajúci súd posúdil ako popis objektívneho stavu v nadväznosti na nezákonné rozhodnutie správneho orgánu, spočívajúci najmä v zmene skladby denných činností a spôsobov, v zmene životného štýlu. K samotnej utrpenej ujme následkom týchto zmien však žalobca už neprodukoval žiadne tvrdenia. Zmena životného štýlu, resp. zmena skladby denných činností a spôsobov sama o sebe nemusí mať za následok morálnu ujmu, v niektorých prípadoch môže byť dokonca príčinou posunu v pozitívnom smere. Podľa názoru súdu prvej inštancie v posudzovanom prípade nebolo možné posúdiť, či došlo k zásahu do práva na súkromie žalobcu, nakoľko žalobca vôbec nepopísal svoju ujmu skutkovými okolnosťami, v čom nemajetková ujma mala spočívať, vnútorné prežívanie zmeny v konkrétnom prípade, svoje pocity v zmenenej situácii. Okresný súd sa nestotožnil ani s tvrdením žalobcu, že následkom nezákonného rozhodnutia správneho orgánu došlo k strate možnosti jeho individuálnej prepravy. Aj v zmenenej situácii vyvolanej sporným rozhodnutím bolo totiž v možnostiach žalobcu zabezpečovať si samostatný pohyb motorovým vozidlom individuálne podľa jeho potrieb aj iným spôsobom ako riadením motorového vozidla, (napríklad mal možnosť využiť ponuku poskytovaných služieb v oblasti zabezpečenia individuálnej prepravy osôb, taxislužby, ale aj požiadať o túto službu príbuzných, či priateľov). Žalobca v spore neuviedol skutkové okolnosti, akým spôsobom zabezpečoval svoju prepravu v zmenenej situácii (napr. obchod, pošta, návšteva v rámci obce, prípadne aj v rámci sociálnych aktivít, t. j. futbalových zápasov, či šachových turnajov). Nakoľko žalobca nárok na majetkovú škodu neuplatnil, možno dôvodne predpokladať, že peňažné výdavky v tomto smere nevyňaložil. Zo žaloby nevyplýva, či a ako si žalobca zabezpečoval individuálnu prepravu, je ale nepochybné, že mal minimálne možnosť využiť iné alternatívy vo vzťahu k riadeniu motorového vozidla ním samým, ktoré sú dostupné verejnosti na základe výkonu podnikateľskej činnosti na to oprávnenými subjektmi (napr. poskytovanie taxislužby). Žalobca v spore netvrdil nedostupnosť poskytovaných služieb v danej oblasti v mieste jeho bydliska. Len pre vysoký vek žalobcu a jeho zhoršený zdravotný stav ešte nemožno ustáliť záver o existencii vzniku nemajetkovej ujmy. Bežne totiž využívajú služby individuálnej prepravy osôb práve osoby vyššieho veku,

resp. osoby so zhoršeným zdravotným stavom. Tvrdenie žalobcu o jeho neschopnosti premiestňovať sa vozidlom hromadnej dopravy a železničnej dopravy z dôvodu ťažkej poruchy mobility k ustáleniu vzniku nemajetkovej ujmy tiež nepostačuje, keďže uvedené tvrdenie sa netýka individuálnej prepravy, ktorú žalobca mal možnosť si zabezpečiť. Žalobca v spore netvrdil nadmerný a neúnosný rozsah potreby zabezpečovania svojej prepravy na ním uvedené účely, t. j. množstvo požadovaných prepráv v určitej vzdialenosti v určitom časovom intervale a s tým súvisiaci rozsah potreby zabezpečenia individuálnych prepravných služieb. Rovnako žalobca netvrdil ani nemožnosť využitia alternatívnej formy prepravy z dôvodu nedostatku peňažných prostriedkov. Vzhľadom na uvedené dospel prvoinštančný súd k záveru o absencii splnenia zákonného predpokladu zodpovednosti za nemajetkovú ujmu pri výkone verejnej moci, a to existencie nemajetkovej ujmy, a preto nepovažoval za potrebné skúmať ďalší predpoklad zodpovednosti - príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom nemajetkovej ujmy. Z dôvodu neexistencie nemajetkovej ujmy u žalobcu okresný súd považoval žalobu za nedôvodnú, na základe čoho ju v celom rozsahu zamietol.

5. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP tak, že žalovanému, ktorý mal v konaní úspech, priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu proti neúspešnému žalovanému s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd v zmysle podmienok podľa § 262 ods. 2 CSP.

6. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, ktorý sa domáhal jeho zmeny tak, že odvolací súd jeho žalobe v celom rozsahu vyhovie.

7. Odvolateľ nesúhlasil s právnym záverom súdu prvej inštancie o nepreukázaní existencie nemajetkovej ujmy, ktorá mu vznikla v súvislosti s nezákonným rozhodnutím správneho orgánu. Trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlo po dobu 6 mesiacov, uložený nezákonným rozhodnutím, žalobca vykonal, čo v tomto konaní nebolo sporné. V rozpore s elementárnou kauzalitou však okresný súd vyhodnotil, že vykonaný trest žalobcovi nespôsobil ujmu, s odôvodnením, že žalobca mal k dispozícii alternatívne riešenie vzniknutej situácie. Podľa názoru odvolateľa právne závery prvoinštančného súdu vyplývajú z nepochopenia nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Žalobca totiž na základe nezákonného rozhodnutia nemohol vykonávať svoje legálne nadobudnuté právo, čím došlo k ujme v jeho osobnostnej sfére. V danej súvislosti odvolateľ poukázal na rôzne teoretické východiská súvisiace s inštitútom trestu. Tým, že žalobca trest, ktorý mu bol uložený nezákonným rozhodnutím vykonal, vznikla ujma na jeho osobnostných právach, znásobená jeho odkázanosťou na individuálnu prepravu. Predmetu vedeného sporového konania sa tak mihnajú konajúcim súdom nastolené alternatívne riešenia prepravy žalobcu v čase, keď vykonával uložený trest. Za nepodložený považoval žalobca i argument súdu týkajúci sa dôvodného predpokladu o tom, že peňažné výdavky na zabezpečovanie dopravy nevynaložil, keďže si v konaní neuplatnil majetkovú škodu. Aj napriek zamietnutiu žaloby pre nesplnenie predpokladu existencie nemajetkovej ujmy odvolateľ uviedol, že v danom prípade je nepochybný aj kauzálny nexus medzi nezákonným rozhodnutím a jeho následkom pre osobu žalobcu. Následne odvolateľ vo svojom opravnom prostriedku produkoval tvrdenia súvisiace so skutočnosťami relevantnými pre určenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy, na základe ktorej dospel k žalobou uplatnenej sume. Na podporu svojej odvolacej argumentácie žalobca poukázal na viaceré rozhodnutia všeobecných súdov.

8. Žalovaný v reakcii na odvolanie žalobcu uviedol, že sa s napadnutým rozhodnutím stotožňuje. Nesúhlasil s odvolaním žalobcu, ktoré označil za nedôvodné a zotrval na svojom právnom závere prezentovanom pred prvoinštančným súdom.

9. Žalobca, ktorému bolo vyjadrenie žalovaného prostredníctvom jeho splnomocneného zástupcu doručené dňa 25.06.2019, procesne nereagoval.

10. Krajský súd v Žiline rozsudkom sp. zn. 6Co/159/2019 zo dňa 27.05.2020 rozsudok Okresného súdu Ružomberok č.k. 3C/22/2018-220 zo dňa 18.04.2019 potvrdil (výrok I.) a žalovanému nepriznal náhradu trov odvolacieho konania (výrok II.).

11. Na základe dovolania podaného žalobcom Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 9Cdo 230/2020 rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co/159/2019 zo dňa 27.05.2020 zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

12. Dovolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval vadu zmätočnosti obsiahnutú v napadnutom rozsudku odvolacieho súdu, na základe ktorej odvolací súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo

k porušeniu práva na spravodlivý proces. Uvedená zmätočnosť vyplýva z odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorý nedal žalobcovi jednoznačnú odpoveď na otázku, či (ne)preukázal existenciu nemajetkovej ujmy. Je totiž argumentačne nezlučiteľné a nekonzistentné, aby popri sebe obstali právne závery o neexistencii nemajetkovej ujmy a zároveň, že pre odstránenie spôsobenej nemajetkovej ujmy postačuje konštatovanie súdu o porušení práva.

13. Následne žalobca vo vyjadrení k uzneseniu Najvyššieho súdu SR zo dňa 19.07.2021 uviedol, že svoju podanú žalobu považuje za dôvodnú a tam uvádzané skutočnosti za preukázané, rovnako ako považuje za dôvodné odvolanie zo dňa 28.05.2019. Podľa jeho názoru boli splnené všetky predpoklady na vznik nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, keď bolo nepochybné, že rozhodnutie, ktorým bol žalobcovi uložený trest bolo nezákonné. Výkon samotného trestu spôsobil žalobcovi ujmu na jeho práve viesť motorové vozidlo a ujma na práve viesť motorové vozidlo vznikla výlučne v príčinnej súvislosti s nezákonným trestným rozhodnutím. Skutočnosť, že žalobca sa stal v dôsledku nezákonného trestu nesamostatným (jedná sa o osobu s ŤZP-S, bez možnosti individuálnej dopravy motorovým vozidlom nebol schopný samostatného pohybu), vážnym spôsobom zasiahla do jeho dôstojnosti a úvahy o zastupiteľnosti využívaním služieb tretích osôb sa mýňajú účelu a zmyslu tohto konania. Rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje žalobca za neprimerane striktné a neracionálne, kedy vyžaduje od žalobcu preukázanie abstraktných skutočností, ktoré navyše neboli v konaní ani sporné. Vzhľadom na uvedené žalobca žiadal, tak ako v podanom odvolaní, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe vyhovie a súčasne prizná žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Na podporu svojich tvrdení v konaní opätovne poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 137/2008 zo dňa 18.02.2010, ako aj na rozhodnutie Okresného súdu Bratislava V. sp. zn. 14C/227/2011 zo dňa 07.06.2012.

14. Na toto vyjadrenie žalobcu reagoval žalovaný podaním zo dňa 21.09.2021, ktorý aj naďalej zotrval na svojom právnom názore a z dôvodu hospodárnosti konania v celosti odkázal na obsah všetkých svojich písomných vyjadrení, ktoré sú súčasťou súdneho spisu. Žalovaný prezentoval názor, že žalobca nepreukázal kumulatívne splnenie zákonných podmienok pre priznanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, keď neunesol dôkazné bremeno v súvislosti s preukázaním jednak existencie nemajetkovej ujmy a jednak jej výšky a tiež existencie priamej a bezprostrednej príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci a vzniknutou ujmov. K žalobcom uvádzanému rozhodnutiu Okresného súdu Bratislava V. sp. zn. 14C/227/2011 zo dňa 07.06.2012 žalovaný uviedol, že v ňom obsiahnutý právny názor bol už rozhodovacou praxou vyšších súdnych autorít prekonaný, pričom poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 19/2020 zo dňa 25.03.2021 a Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5Co/192/2019 zo dňa 29.10.2019. Žalovaný zotrval na tom, že žaloba žalobcu nie je dôvodná, keďže žalobca neunesol dôkazné bremeno v spore, a teda nepreukázal existenciu závažnej morálnej ujmy, jej výšku, ako aj priamu a bezprostrednú príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci a vzniknutou ujmov podľa zákona č. 514/2003 Z. z..

15. Žalobca v reakcii zo dňa 04.10.2021 na vyššie uvedené podanie žalovaného zotrval na svojej predchádzajúcej argumentácii. Akcentoval, že v relevantnom období bol osobou, ktorá bola oprávnená viesť osobné motorové vozidlo, pričom toto oprávnenie vyžaduje splnenie určitých podmienok. Žalobca všetky tieto podmienky spĺňal, v dôsledku čoho nadobudol toto právo. Nezákonným rozhodnutím, (ktoré je predmetom sporu), mu bolo toto právo odňaté, tzn. právo viesť motorové vozidlo po dobu nezákonne uloženého trestu žalobca stratil. Tým, že žalobcovi bolo odňaté legálne nadobudnuté právo, došlo k ujme vo sfére jeho práv. Už tým bola preukázaná ujma. Skutočnosť, že došlo k úbytku na strane žalobcu je dôkazom o vzniku ujmy. Táto ujma spočíva v odňatí viesť motorové vozidlá. Vzhľadom k uvedenému konajúci súd nemohol dospieť k záveru, že už samotné konštatovanie porušenia práva bolo dostatočným zadostučinením, avšak v takom prípade by musel uvedený záver náležite odôvodniť, k čomu však podľa názoru žalobcu v súdnej veci nedošlo. Okrem tohto, že žalobca preukázal primárnu ujmu, ktorá v súvislosti s nezákonným rozhodnutím vznikla, preukázal aj početné objektívne skutočnosti, ktoré v intenciách rozhodnutia NS SR sp. zn. 4Cdo/19/2020 zo dňa 25.03.2021, ale aj rozhodnutí citovaných žalovaným umožňujú vytvoriť základ úvahy o nároku na náhradu nemajetkovej ujmy. V konaní bolo nesporné, že žalobca využíval motorové vozidlo na dennom poriadku, ktorú činnosť viac vykonávať nemohol. Rovnako bolo nesporné, že žalobca je osobou odkázanou na individuálnu dopravu osobným motorovým vozidlom, tzn. bez asistencie inej osoby bol obmedzený na svojom pohybe a v dôsledku čoho obmedzil svoje aktivity. Zároveň bolo v konaní nesporné, že žalobca vnímal svoje obmedzenie veľmi

osobne a ponižujúco. Všetky tieto skutočnosti podľa názoru žalobcu sú objektívneho charakteru, ktoré sú dôsledkom ujmy, ktorá mu vznikla a sú to práve skutočnosti, ktoré majú byť podkladom pre úvahu súdu o výške nemajetkovej ujmy. Ďalej žalobca uviedol, že v rámci jeho podaní bolo prednesených množstvo ďalších objektívnych i subjektívnych skutočností, ktoré dotvárajú základ pre správne určenie náhrady nemajetkovej ujmy. Žalobca tieto skutočnosti vnímal subjektívne, keď tieto vyplývajú z povahy vecí, navyše, ktoré nezanechávajú hmotnú stopu, nemá inak ako tvrdením preukazovať. Naproti tomu žalovaná okrem šablónovitej námietky neunesenia dôkazného bremena žalobcu, žiadnym relevantným spôsobom tvrdené skutočnosti nespochybnila, nenavrhol vykonať žiadne dôkazy, ktoré by boli spôsobilé subjektívne pocity žalobcu a najmä objektívne skutočnosti na jeho strane, vyvrátiť.

16. Vyššie uvedené vyjadrenie žalobcu nebolo protistrane doručované, keďže v danom prípade nebola splnená podmienka podľa § 374 ods. 3 CSP.

17. Ďalšie podania strán sporu v rámci odvolacieho konania neboli produkované.

18. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po vrátení veci dovolacím súdom opätovne preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP toto rozhodnutie v zmysle § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil.

19. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené, pričom sa stotožnil so zásadnými skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd v odvolacom konaní primárne obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

20. Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že odvolateľ prevzal napadnuté rozhodnutie prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu dňa 20.05.2019. To znamená, že pätnásťdňová lehota na podanie odvolania (§ 362 ods. 1 CSP) začala žalobcovi plynúť dňa 21.05.2019 a skončila dňa 04.06.2019. Splnomocnený zástupca žalobcu podal odvolanie na pošte Bratislava 1 dňa 30.05.2019).

21. Podľa § 380 ods. 1 CSP odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný.

22. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 CSP).

23. Zákonná koncentrácia konania sa prirodzene uplatňuje aj v opravných konaniach. Lehota na podanie odvolania neohraničuje len samotné podanie odvolania (t.j. iniciovanie opravného konania), ale aj vymedzenie programu odvolacieho konania (určenie rozsahu, v akom sa rozhodnutie napáda) a argumentáciu tvrdenej vadnosti rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo. Po uplynutí lehoty na podanie odvolania tak nemožno rozširovať ani meniť odvolacie dôvody, ani navrhované dôkazy.

24. Odvolateľ teda v podanom odvolaní vymedzuje, z akých dôvodov žiada o preskúmanie napadnutého rozhodnutia odvolacím súdom. V danej súvislosti odvolací súd poukazuje na zodpovednosť žalobcu za vymedzenie odvolacích dôvodov v jeho opravnom prostriedku podanom v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (dňa 30.05.2019). Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie mohol odvolateľ meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti neprihliadol odvolací súd na doplnenie dôvodov odvolania v podaniach odvolateľa doručených okresnému súdu od 05.06.2019 až do jeho rozhodnutia.

25. Na doplnenie považoval odvolací súd za nevyhnutné reagovať na odvolaciu argumentáciu žalobcu formulovanú v jeho opravnom prostriedku 30.05.2019, pričom sa v zmysle princípu neúplnej apelácie nezaoberal inými prípadnými pochybeniami okresného súdu. Krajský súd zároveň poukazuje na zodpovednosť odvolateľa za obsahové vymedzenie svojho odvolania, v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP).

26. Primárne odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa článku 46 ods. 1 Ústavy a práva na spravodlivý proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, prečo žalobu v celom rozsahu zamietol, pričom ku svojim záverom dospel v kontexte všetkých vykonaných dôkazov s prihliadnutím na individuálne okolnosti prejednávanej veci. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že právu na odôvodnenie súdneho rozhodnutia (ako súčasť základného práva na súdnu ochranu) zodpovedá povinnosť dotknutého súdu dať odpoveď nielen na skutkové a právne otázky daného prípadu, ale i na relevantné argumenty strán. V súdnej veci však okresný súd svoje rozhodnutie podrobne a zákonným spôsobom odôvodnil. Právo na súdnu ochranu však nemožno zamieňať s „právom“ strany sporu byť pred súdom úspešnou; prípadne s „právom“ na vydanie rozhodnutia v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Preto nie je porušením daného základného práva, ak súd nerozhodne podľa predstáv strany sporu; vrátane predstáv o obsahu odôvodnenia súdneho rozhodnutia. S prihliadnutím na obsah dokazovania vykonaného okresným súdom popísaný v odôvodnení jeho rozsudku, krajský súd len doplnil dôvody napadnutého rozhodnutia. Uvedený postup odvolacieho súdu je v súlade s uznesením Ústavného súdu SR sp.z n. IV. 350/2009 zo dňa 08.10.2009, podľa ktorého „...odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II. ÚS 78/2005, III. ÚS 264/2008, IV. ÚS 372/2008). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všetkých všeobecných súdov (tak prvostupňového súdu, ako aj odvolacieho súdu a prípadne aj dovolacieho súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania“.

27. Základným právnym rámcom pre posúdenie žalobcom uplatneného nároku je zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších právnych predpisov. Predpokladom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím v zmysle § 6 vety prvej zákona č. 514/2003 Z. z. je zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, ktorým bola spôsobená škoda, a to pre jeho nezákonnosť príslušným orgánom. V súdnom prípade splnenie uvedeného zákonného predpokladu nebolo medzi sporovými stranami sporné. Ani odvolacia argumentácia žalobcu, (logicky), voči predmetnému právneho záveru prvoinštančného súdu preto nesmerovala.

28. Ustanovenie § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. priznáva poškodenému aj právo na náhradu nemajetkovej ujmy, a to za súčasného splnenia dvoch podmienok: 1. že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na spôsobenú ujmu a 2. že nie je možné túto vzniknutú ujmu uspokojiť inak, čo môže byť napr. formou verejného ospravedlnenia, uverejnením rozsudku, znením jeho odôvodnenia a pod. Aj pre uvedený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy platia pravidlá dokazovania zhrnuté v odsekoch 29. až 33., 35. a 36. tohto rozsudku.

29. Nemajetková ujma predstavuje zásah do inej, než majetkovej sféry poškodeného, a teda môže predstavovať rôzne negatívne následky do osobnostnej integrity poškodeného vplyvajúce na jeho česť, vážnosť, povesť, doterajší súkromný a pracovný život, rodinné vzťahy, spoločenské postavenie a pod. Zákon pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy výslovne, demonštratívny výpočetom, stanovuje kritéria, ktoré je potrebné vždy posúdiť s ohľadom na konkrétne skutkové okolnosti každého individuálneho prípadu.

30. Podmienkou priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch (t. j. materiálnej satisfakcie) je - vždy - v závislosti na individuálnych okolnostiach daného prípadu - existencia závažnej ujmy. Za závažnú ujmu treba podľa právneho názoru dovolacieho súdu považovať ujmu, ktorú fyzická osoba vzhľadom na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, intenzitu zásahu, jeho trvanie alebo dopad a dôsledky považuje za ujmu značnú. Pritom však nie sú rozhodujúce jej subjektívne pocity, ale objektívne hľadisko, teda to, či by predmetnú ujmu takto v danom mieste a čase (v tej istej situácii, prípadne spoločenskom postavení a pod.) vnímala aj každá iná fyzická osoba (pozri uznesenie Najvyššieho súdu SR sp zn. 4Cdo 232/2010 zo dňa 29.06.2011).

31. V zmysle § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. výška nemajetkovej ujmy určuje s prihliadnutím najmä na a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

32. Stanovenie výšky nemajetkovej ujmy nie je tak ponechané na ľubovôľu súdu, ale musí byť založené na konkrétnych a preskúmateľných hľadiskách, ktoré musia vychádzať zo skutkového stavu, na základe dokazovania vykonaného najmä na zisťovanie konkrétnych následkov v jednotlivých oblastiach spoločenského života dotknutej osoby, v ktorom smere dôkazné bremeno zaťažuje poškodeného. V tejto súvislosti možno vo všeobecnosti konštatovať, že určujúcim vodítkom pre stanovenie výšky nemajetkovej ujmy by mala byť jej primeranosť. Z uvedenej právnej úpravy, ktorá stanovuje okruh skutočností, na ktoré je potrebné pri určení výšky peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy prihliadnuť, potom vyplýva, že nárok na peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy nemožno vyvodiť už zo samotnej existencie nesprávneho úradného postupu, či nezákonného rozhodnutia bez zreteľa na následky dopadu vzniknutej ujmy na jednotlivé stránky života dotknutej osoby, závažnosť ujmy a okolnosti, za ktorých k nej došlo.

33. Vo všeobecnosti odvolací súd poukazuje na to, že nečinnosť orgánu verejnej moci, či zbytočné prietahy v konaní či nezákonnosť rozhodnutia nepochybne znamenajú samé o sebe pre poškodeného určitú imateriálnu ujmu, to však ale poškodeného nezabavuje povinnosti preukázať, v prípade uplatňovania jej peňažnej náhrady, vznik tejto nemajetkovej ujmy v jednotlivých oblastiach života a intenzitu zásahu, ako aj to, že iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočne účinným a efektívnym prostriedkom na vyváženie, či zmiernenie tejto vzniknutej ujmy. Hoci aj v dôsledku nezákonného rozhodnutia možno v danom prípade ujmu poškodeného spočívajúcu vo vykonaní trestu za priestupok predpokladať, ale je už predmetom ďalšieho dokazovania posudzovanie, či ide o ujmu nepatrnú alebo značnú, kedy je na poškodenom, aby svoje tvrdenia o existencii takých relevantných skutočností, ktoré umocňujú hĺbku zásahu alebo významne ovplyvňujú jeho životnú situáciu, hodnoverne v konaní preukázal.

34. Sporným z pohľadu odvolateľa je v danom prípade právny záver okresného súdu o nepreukázaní splnenia ďalšieho zákonného predpokladu - existencie vzniknutej nemajetkovej ujmy u žalobcu. Žalobca teda vo svojom opravnom prostriedku len nesúhlasil so skutkovými a právnymi závermi konajúceho súdu vo vzťahu k identickej argumentácii, tak ako ju prezentoval v rámci procesného útoku v priebehu prvoinštančného konania a de facto namietal, že okresný súd nerozhodol v súlade s jeho požiadavkami. Odvolacie námietky žalobcu však odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodné, a to z nasledovných dôvodov:

35. Navrhovanie dôkazov v civilnom sporovom konaní má priamu spojitosť s povinnosťou tvrdenia (§ 132 ods. 1, § 150 ods. 1 CSP). Povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť môže strana plniť od začiatku konania, v žalobe, vo vyjadrení k nej, mimo týchto procesných úkonov, v rámci prípravy pojednávania, pri odročovaní pojednávania. Povinnosť označiť dôkazy sa vzťahuje na všetky tvrdenia, ktoré sa uviedli v žalobe a vo vyjadrení žalovaného. Poslednou procesnou možnosťou splnenia dôkaznej povinnosti je okamih vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania (§ 154 CSP). Cieľom povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na strane sporu, bez ohľadu na jej procesné postavenie. Nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých stranou v opačnom procesnom postavení než je ten, kto nesplnil alebo nedostatočne splnil svoju dôkaznú povinnosť.

36. Rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi strany v spore závisí na tom, ako vymedzuje právna norma ich práva a povinnosti. Obvykle platí, že skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vystihuje aktuálnu skutkovú a dôkaznú situáciu konania. V priebehu sporu sa môže meniť, teda môže dochádzať k jeho prerozdeľovaniu. Pokiaľ strana určitú skutočnosť tvrdí, táto sa považuje za preukázanú v dôsledku uplatnenia fikcie jej nespornosti (§ 151 ods. 1, 2 CSP), alebo ju strana preukáže príslušným dôkazom (§ 185 a nasl. CSP). Pokiaľ strana ponúkne súdu tvrdenie a toto tvrdenie podporí vierohodným dôkazom, potom sa bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno presúva

na protistranu, ktorú následne zaťažuje povinnosť tvrdiť a uviesť vlastné skutkové tvrdenie o spornej skutočnosti (pokiaľ je to možné), inak je popretie skutkových tvrdení neúčinné. Presúvanie dôkazného bremena fakticky znamená poskytnutie príležitosti protistrane ponúknuť iný obraz o tvrdenej skutkovej okolnosti, ktorá má relevanciu v spore. Z uvedených pravidiel vyplýva, že súd v sporovom konaní posudzuje kvalitu a rozsah tvrdení a dôkazov ponúknutých žalobcom či žalovaným (§ 149 a nasl., § 185 a nasl. CSP), pričom hodnotenie dôkazov je zverené voľnej úvahe súdu (§ 191 CSP).

37. Z obsahu spisového materiálu v prejednávanej veci vyplýva, že žalobca sa v rámci svojho procesného útoku obmedzil len na tvrdenie existencie nemajetkovej ujmy, no na jej preukázanie už neprodukoval žiadne dôkazy. Súd prvej inštancie správne konštatoval, že v posudzovanom prípade nebolo možné posúdiť, či došlo k zásahu do práva na súkromie žalobcu, nakoľko žalobca vôbec nepopísal svoju ujmu skutkovými okolnosťami, v čom ním tvrdená nemajetková ujma mala spočívať, vnútorné prežívanie zmeny v konkrétnom prípade, svoje pocity v zmenenej situácii. Žalobca len v spore tvrdil, že následkom nezákonného rozhodnutia správneho orgánu došlo u neho k strate možnosti využívať jemu patriace motorové vozidlo, ktoré bolo bežnou súčasťou jeho každodenného života, v dôsledku čoho musel zmeniť skladbu svojich denných zvyklostí a spôsobov a tým aj svoj životný štýl. Okrem toho žalobca tvrdil, že je držiteľom preukazu osoby ťažko zdravotne postihutej so sprievodcom a je tiež držiteľom parkovacieho preukazu pre osobu ŤZP bez časového obmedzenia a tiež, že je nie je schopný premiestňovať sa vozidlom hromadnej dopravy a železničnej dopravy z dôvodu ťažkej poruchy mobility, (citujúc všeobecné ustanovenia zákona č. 447/2008 Z. z. o peňažných príspevkoch na kompenzáciu ťažkého zdravotného postihnutia a o zmene a doplnení niektorých zákonov). Žalobca v spore neuviedol skutkové okolnosti, akým spôsobom zabezpečoval svoju prepravu v zmenenej situácii (napr. obchod, pošta, návšteva v rámci obce, prípadne aj v rámci jeho sociálnych aktivít, t. j. futbalových zápasov, či šachových turnajov). Len tvrdil, že bez možnosti individuálnej dopravy osobným motorovým vozidlom, resp. bez pomoci tretej osoby nebol schopný samostatného pohybu, a to aj na banálne vzdialenosti (cesta do obchodu, na poštu, na návštevu v rámci obce a pod.) a že zabezpečenie alternatívy k samostatnej individuálnej doprave je časovo náročnejšie a vyžaduje si súčinnosť ďalších osôb. Ďalej žalobca uviedol, že strata možnosti individuálnej dopravy je jedným z prejavov zásahu do práva na súkromie a obmedzenie jeho užívacieho práva. Bolo však potrebné, aby žalobca v rámci procesného útoku uviedol nielen vlastné tvrdenia o spornej skutočnosti, no na podporu mal aj navrhnúť/predložiť dôkazy, keďže žalobca jeho nárok v spore čo do základu aj výšky popieral.

38. Súd prvej inštancie tak vychádzal zo správneho právneho názoru, že existencia nezákonného rozhodnutia administratívneho orgánu a vykonanie trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlo šesť mesiacov automaticky nezakladá nárok žalobcu na peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy a správne v tomto smere uzavrel, že žalobca dostatočne spoľahlivo nepreukázal dôvodnosť uplatnenej peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy, keď náležite nepreukázal vznik konkrétnych nepriaznivých následkov, ktoré mu mali v súvislosti s nezákonným rozhodnutím, či vykonaním uloženého trestu vzniknúť a jeho všeobecné tvrdenia v tomto smere tak zostali v konaní dôkazne nepodložené. Vo vzťahu ku skúmaniu splnenia zákonom stanovených predpokladov vzniku nároku na náhradu nemajetkovej ujmy konajúci súd dospel k správne záveru, že podanej žalobe v predmetnej časti nemožno vyhovieť, nakoľko ani vykonaným dokazovaním na základe označených dôkazov žalobca náležite nepreukázal existenciu, ani rozsah kvalifikovaných nepriaznivých následkov a ktoré mu mali vzniknúť v súvislosti s nezákonným rozhodnutím. V tejto súvislosti je správny aj záver prvoinštančného súdu o tom, že žalobcu v spore zaťažovalo dôkazné bremeno spočívajúce v povinnosti preukázať skutočnosti, z ktorých by vyplývalo, že mu v dôsledku nezákonného rozhodnutia orgánu činného v priestupkovom konaní vznikla nemajetková ujma, na ktorej reparáciu je potrebné priznať aj náhradu v peniazoch. Žalobcu v spore zaťažovalo dôkazné bremeno spočívajúce v povinnosti preukázať skutočnosti, z ktorých by vyplývalo, že mu v dôsledku nezákonného rozhodnutia správneho orgánu vznikla nemajetková ujma, na ktorej reparáciu je potrebné priznať aj náhradu v peniazoch. Odvolací súd vychádzajúc z ustálenej rozhodovacej praxe všeobecných súdov a rovnako Ústavného súdu Slovenskej republiky (napr. uznesenie sp. zn. IV. ÚS 1/2012, I. ÚS 285/2018-18) poukazuje na to, že dôkazná povinnosť na preukázanie splnenia kvalifikovaných podmienok pre priznanie nemajetkovej ujmy ako i kritérií pre určenie jej výšky stíha výlučne poškodeného. Ako už bolo konštatované vyššie v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. priznanie nemajetkovej ujmy nastupuje až v prípade, ak konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením. Následne sa nemajetková ujma určuje s prihliadnutím na osobu poškodeného a jeho doterajší život, prostredie, v ktorom žije a pracuje, závažnosť vzniknutej ujmy sa

posudzuje vzhľadom na okolnosti, za ktorých k nej došlo, ako aj vzhľadom na závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v jeho súkromnom živote, prípadne v spoločenskom uplatnení, a to podľa noriem súkromného práva.

39. Okresný súd vo vzťahu nároku uplatnenému žalobou (pozri body 6. až 14. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia) uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská strán sporu, procesný stav v prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávany prípad a vyvodil z nich svoje právne názory, ktoré primerane vysvetlil, pričom dostatočne a presvedčivo objasnil, z akých úvah vychádzal. Jeho rozhodnutie vyčerpávajúcym spôsobom, (s ktorým sa odvolací súd v plnej miere stotožňuje - § 387 ods. 2 CSP), zodpovedal na relevantné právne otázky súvisiace s uplatneným nárokom žalobcu na nemajetkovú ujmu. Prvoinštančný súd sa najmä v odseku 11. odôvodnenia svojho rozhodnutia dôsledne vysporiadal s relevantnými tvrdeniami a dôkazmi žalobcu produkovanými v priebehu konania o zásahu do jednotlivých sfér jeho osobnosti a dospel k správne právnemu záveru o tom, že žalobca v tomto spore neunesol dôkazné bremeno.

40. Zároveň odvolací súd dodáva, že sa nestotožnil ani s argumentáciou odvolateľa, že pokiaľ mu bol administratívnym rozhodnutím uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlo, došlo do zásahu jeho vlastníckeho práva. V danej súvislosti žalobca totiž opomína fakt, že jeho vlastnícke právo k motorovému vozidlu mu zostalo zachované. Je tak zrejme, že okrem možností popísaných okresným súdom v napadnutom rozhodnutí žalobca mal aj možnosť požiadať príbuzných alebo priateľov, aby ho na jeho motorovom vozidle v predmetnom období v prípade potreby odviezli. Zároveň nemožno prehliadať ani pasivitu žalobcu po vykonaní polovice uloženého trestu zákazu činnosti, keď nepožiadal správny orgán o odpustenie jeho zvyšku a vrátenie vodičského preukazu, hoci podľa jeho vlastných tvrdení využívanie motorového vozidla bolo bežnou súčasťou jeho života.

41. Možno teda uzavrieť, že v súdnej veci žalobca nepreukázal svoje tvrdenia, ktoré by odôvodňovali, aby mu súd priznal nemajetkovú ujmu podľa vyššie uvedených ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z.. Žalobca vo svojom opravnom prostriedku len nesúhlasil so skutkovými a právnymi závermi konajúceho súdu vo vzťahu k jeho identickým námietkam, tak ako ich prezentoval v priebehu prvoinštančného konania a de facto namietal, že okresný súd nerozhodol v súlade s jeho požiadavkami. V tejto súvislosti odvolací súd opakovane poznamenáva, že právu na odôvodnenie súdneho rozhodnutia (ako súčasť základného práva na súdnu ochranu) zodpovedá povinnosť dotknutého súdu dať odpoveď nielen na skutkové a právne otázky daného prípadu, ale i na relevantné argumenty strán. V súdnej veci však okresný súd svoje rozhodnutie dostatočne a zákonu zodpovedajúcim spôsobom odôvodnil. Právo na súdnu ochranu však nemožno zamieňať s „právom“ strany sporu byť pred súdom úspešný; prípadne s „právom“ na vydanie rozhodnutia v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Preto nie je porušením daného základného práva, ak súd nerozhodne podľa predstáv strany sporu; vrátane predstáv o obsahu odôvodnenia.

42. Z dôvodu hospodárnosti konania sa odvolací súd bližšie nezaoberal odvolacou argumentáciou žalobcu súvisiacou so skutočnosťami relevantnými pre určenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy. S prihliadnutím na konštatované nepreukázanie základu nároku - existencie nemajetkovej ujmy - by totiž bolo posudzovanie predmetnej argumentácie odvolateľa bez akéhokoľvek právneho významu pre jeho rozhodnutie. Okresný súd vykonaním dokazovaním dospel k záveru, že v súdnej veci žalobca neunesol dôkazné bremeno v spore, keď nepreukázal splnenie kvalifikovaných podmienok pre priznanie nemajetkovej ujmy, a to s poukazom na skutkový stav popísaný vyššie. Akékoľvek ďalšie dokazovanie vo veci by bolo preto nadbytočné.

43. Pokiaľ odvolateľ vo svojom opravnom prostriedku poukazoval na niektoré rozhodnutia všeobecných súdov SR, odvolací súd dodáva, že z ustanovenia § 193 CSP vyplýva, ktorými rozhodnutiami je súd pri rozhodovaní konkrétnej veci viazaný. Je zrejme, že viaceré odvolateľom označené rozhodnutia prvoinštančných i odvolacích súdov takým nie sú. Navyiac pri rozhodovaní každého sporu je potrebné vždy prihliadať na individuálne okolnosti toho-ktorého prípadu. Ani žalobcov odkaz na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 137/2008 z 18.02.2010 neobstojí. V označenom rozhodnutí totiž dovolací súd riešil spor o ochranu osobnosti a nárok navrhovateľky (sudkyne) na nemajetkovú ujmu podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka. K protiprávnemu zásahu do súkromia navrhovateľky, došlo tým, že kaním odporkyne boli v rozpore so zákonom zverejnené skutočnosti z jej súkromného života a tiež uverejnením jej fotografických snímok v týždenníku. Bez súhlasu navrhovateľky boli zverejnené tiež

základné údaje o nej (meno, priezvisko, vek, funkcia, miesto pôsobenia, bydlisko, rodinný stav), ako aj meno a vek jej dcéry a boli zverejnené fotografie navrhovateľky a jej dcéry.

44. V posudzovanom prípade však krajský súd (zhodne s so súdom prvej inštancie) vychádzal z vyššie označených rozhodnutí najvyšších súdnych vzťahujúcich sa na prejednávany spor.

45. Zároveň odvolací súd dodáva, že i keď je zrejmé, že žalobcu (tak ako každú inú osobu) nezákonné rozhodnutie o priestupku a vykonanie uloženého trestu určitým spôsobom obmedzilo na jeho právach, takéto pocity sú pre každú osobu príznačné. Žalobca však v súdnej veci nepreukázal tvrdenia, ktorými odôvodňoval priznanie nemajetkovej ujmy. Primerané zadosťučinenie sa totiž chápe ako nástroj na odstránenie následkov spôsobenej nemajetkovej ujmy a to buď peňažnej (relutárnej) alebo nepeňažnej forme (tzv. morálne zadosťučinenie - tzv. morálne zadosťučinenie - napr. ospravedlnenie, či konštatovanie o porušení práva). Okresný súd sa podrobne v odôvodnení svojho rozhodnutia s každým jedným tvrdením žalobcu vysporiadal s tvrdeniami a dôkazmi žalobcu produkovanými v súdnej veci o zásahu do jednotlivých sfér osobnosti žalobcu. V danej súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že nie sú rozhodujúce len subjektívne pocity žalobcu, ale objektívne hľadisko, teda to, či by predmetnú ujmu takto v danom mieste a čase (v tej istej situácii, prípadne spoločenskom postavení a pod.) vnímala aj každá iná fyzická osoba. Zároveň prvoinštančný súd pri rozhodovaní tohto sporu prihliadol na individuálne okolnosti prejednávanej veci a na základe dôsledného vyhodnotenia dôkazov dospel ku správne právnemu záveru o nedôvodnosti nároku žalobcu uplatneného žalobou. Okresný súd preto postupoval správne a v súlade s ustálenou praxou najvyšších súdnych autorít citovanou vyššie, keď žalobu žalobcu o náhradu nemajetkovej ujmy zamietol.

46. Pokiaľ žalobca v rámci podaného vyjadrenia k zrušujúcemu rozhodnutiu Najvyššieho súdu SR i ďalšieho vyjadrenia 04.10.2021 v štádiu odvolacieho konania predložil do spisu aj nové tvrdenia o ním vnímaných skutočnostiach, ktoré pred súdom prvej inštancie neprodukoval, odvolací tieto novoty v odvolacom konaní v zmysle § 366 CSP a contrario nemohol pripustiť ako prípustný prostriedok procesného útoku.

47. Pre odvolanie podľa Civilného sporového poriadku je typický systém neúplnej apelácie, ktorý vylučuje možnosť efektívneho uplatnenia nových skutočností a dôkazov v odvolacom konaní. Výnimkou pre odvolateľa je použitie nových prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany v odvolacom konaní za splnenia taxatívne vymedzených podmienok v zmysle § 366 CSP. Z ust. § 366 CSP totiž vyplýva, že prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní (odvolacom konaní) použiť len vtedy, ak a/ sa týkajú procesných podmienok, b/ sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c/ má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d/ ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. Zároveň prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvej inštancie, možno uplatniť za splnenia podmienok podľa § 366 CSP najneskôr v lehote na vyjadrenie k odvolaniu (§ 373 ods. 4 CSP). Pokiaľ teda odvolateľ vo svojom vyjadrení predložil v rámci odvolacieho konania novú skutkovú argumentáciu, ktorou chcel zvrátiť rozhodnutie súdu prvej inštancie o zamietnutí jeho žaloby, na tieto už odvolací súd neprihliadal. Jednalo sa totiž o prostriedky procesného útoku, ktoré mohol žalobca nepochybne predložiť už v štádiu prvoinštančného konania. Keďže žalobca tento prostriedok procesného útoku využil až v rámci odvolacieho konania, odvolací súd ho už nemohol akceptovať, nakoľko v danom prípade nebola splnená ani jedna z podmienok uvedených v § 366 CSP.

48. Na základe konštatovaného odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd vykonal v prejednávanej veci dokazovanie náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania umožnil stranám sporu realizáciu ich procesných práv a nadväzne zákonným spôsobom vyhodnotil tak procesnú aktivitu strán, ako aj meritum veci a v potrebnom rozsahu vydal vecne správne rozhodnutie, ktoré zodpovedajúcim spôsobom v zmysle v tom čase účinného ust. § § 220 až § 222 CSP aj správne a presvedčivo odôvodnil. Nakoľko odvolacie dôvody vymedzené žalobcom, ktorými je odvolací súd viazaný, neboli dôvodné a odvolací súd nezistil ani nedostatky v postupe okresného súdu, na ktoré prihliada z úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP), v preskúmvanej meritórnej časti napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny.

49. Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvoinštančného konania (výrok II.), vo vzťahu ku ktorému odvolateľ neprodukoval žiadnu relevantnú

odvoláciu argumentáciu, a ktorý zároveň plne zodpovedá úspechu sporových strán posúdenému v zmysle zákonných ustanovení v ňom citovaných.

50. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, § 396 ods. 1 CSP a § 453 ods. 3 CSP tak, že žalovanému ako úspešnej procesnej strane odvolacieho konania nepriznal nárok na ich náhradu.

51. Z obsahu spisového materiálu totiž vyplýva, že žalovanému v aktuálnom odvolacom konaní preukázateľne žiadne účelne vynaložené výdavky v súvislosti s uplatňovaním a bránením práva ako trovy konania (majúce sa nahradiť) nevznikli. Práve to bol dôvod, pre ktorý súd povolaný k vydaniu rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (odvolací súd), mohol rozhodnúť nielen o nároku na náhradu, ale už aj o nepriznaní náhrady (napriek tomu, že pri striktnom riadení sa textom rozhodnej právnej úpravy by sa mohlo zdať, že tomu tak nie je). Dvojfázové rozhodovanie o trovách konania, predpokladajúce prvé rozhodnutie súdu povolaného skončiť konanie vo veci len o nároku na náhradu a druhé až následné rozhodnutie prvoinštančného súdu o výške náhrady (porovnaj § 262 ods. 1 a 2 CSP) má totiž zmysel len pri pozitívnom vyriešení otázky nároku na náhradu, a naopak taký zmysel absentuje, ak výsledkom uvažovania o nároku na náhradu je záver o neexistencii takéhoto nároku u žiadnej zo strán sporu (prvej preto, že ju na to neoprávňuje pre ňu nepriaznivý, či ňou zavinený výsledok konania a u druhej preto, že tu buď niet trov majúcich sa nahradiť, alebo že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, odôvodňujúce nepriznanie náhrady). Prezentovaný právny názor vyplýva i z uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo 166/2016 zo dňa 26.10.2016 a sp. zn. 7Cdo/14/2018 zo dňa 28.02.2018.

52. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 453 ods. 3 CSP tak, že žalobcovi ako úspešnej procesnej strane v rámci dovolacieho konania priznal nárok na ich náhradu v rozsahu 100 %.

53. V súvislosti s rozhodovaním o trovách dovolacieho konania dáva odvolací súd do pozornosti uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 453/2019 zo dňa 19.11.2019, v zmysle ktorého „základné ustanovenie o nároku na náhradu trov konania vyjadrené v § 255 Civilného sporového poriadku (zásada úspechu v konaní) nevyklučuje rôzny pomer úspechu v jednotlivých fázach konania - prvoinštančného, odvolacieho i dovolacieho, ktorý by vyústil do rozhodnutia o nároku na náhradu trov jednotlivých konaní (§ 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku) tromi samostatnými výrokmi....Dovolacie konanie predstavuje v tomto smere samostatnú, od ostatného konania nezávislú časť konania, čo zakladá súdu možnosť nezávisle od celkového výsledku sporu rozhodnúť len o trovách dovolacieho konania, s prihliadnutím na úspech sporovej strany v dovolacom konaní, bez ohľadu na definitívny výsledok sporu“. Hoci v danom prípade žalobca nebol procesne úspešnou sporovou stranou v štádiu prvoinštančného i odvolacieho konania, čo sa prejavilo v rozhodnutiach súdu o nároku na náhradu trov konania pred prvoinštančným a odvolacím súdom, v dovolacom konaní ako samostatnej fáze vedeného sporu bol žalobca úspešnou sporovou stranou, a preto mu odvolací súd proti protistrane, t. j. žalovanému nárok na náhradu trov tohto štádia konania priznal.

54. O výške náhrady trov prvoinštančného, odvolacieho aj dovolacieho konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným rozhodnutím súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

55. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).